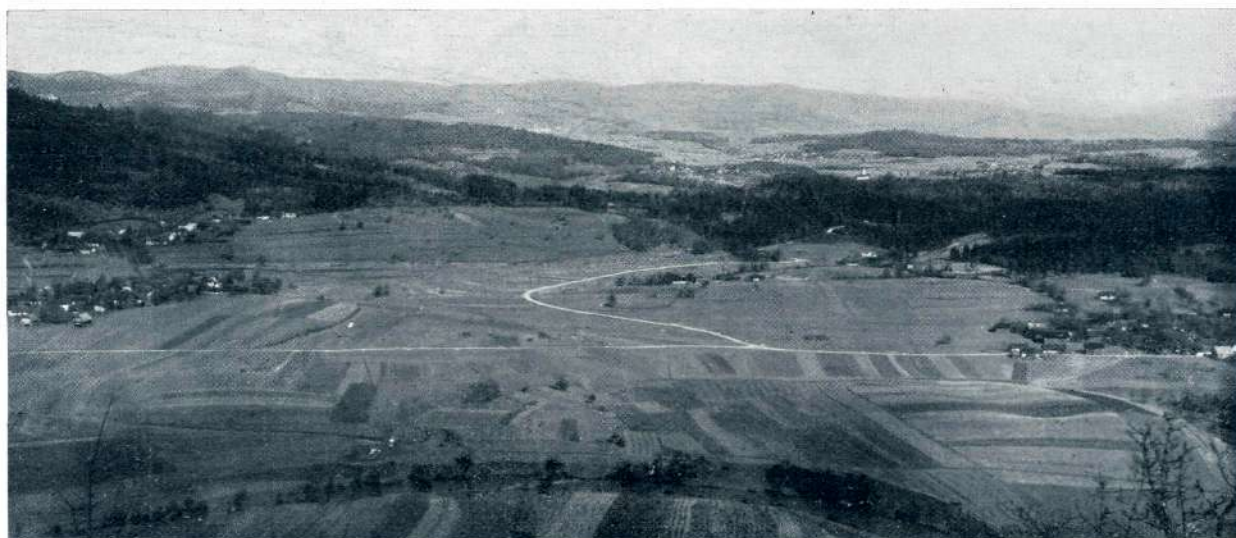

POGLED NA NOVO CESTO Z MULJAVE NA GABROVŠČICO
(V OZADJU ZATIČINA). Fot. J. Erjavec.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

X.

K

o se je Alena pod težo Smrekarjeve groznje sesedla na stol, se je Smrekar vseeno prestrašil. Divji pogled in takisto divji krohot je zatajil in se sklonil do Alene, ki je ihtela na stolu in si zakrivala obraz.

„Gospodična, gospodična, ne bodite taki, ne bodite nespametni!“ jo je izkušal nerodno tolažiti in miriti. „Le čemu jokate? Kaj če rečem v jezi in Vam grozim! — Saj ne razumete! To je kupčija, in če kak desetak pridobim, verujte, da zanj izgubim stotak, ker sem predober, prezaupljiv. — A Vi ne poznate sveta, ne poznate ga. — Zato molčite in se ne brigajte več za to. Je tako najbolje za Vas —.“

„Za Vas, za Vas je najbolje,“ je dvignila Alena glavo in se ozrla vsa objokana v Smrekarja. Jeza ji je gledala iz solz.

„Za oba, res, vendar za Vas bolj nego zame. Le izdajte, trma! Kaj, če plačam par stotakov, mar mi je! Na Vas pa pade madež, ki Vam utegne snesti kruhek — kruhek —, to je drugačna stvar —.“

Aleni so se vsule solze vnovič po licih, vstala je in omahovaje šla iz sobe. Smrekar se ji je umaknil in ji ni branil.

Dobro uro je prežedela Alena sama, preden se je toliko umirila, da je šla odpovedat Smrekarici večerjo. Nato je takoj šla v sobo in vrata za seboj zaklenila.

(Dalje.)

Pri večerji je Smrekarica hitro opazila, da je mož razburjen in slabe volje. Kdor ga ni poznal, bi bil sodil drugače. Zakaj Smrekar je bil izredno glasan, kakor bi hotel prevpiti samega sebe. Smejal se je hrupno, smejal malenkostim, ki niso bile smeja vredne. Vino je točil pomalem v kozarec in izpival pogosto ter posreboval kaplje z dna. Stol mu ni bil všeč. Dvakrat ga je zamenil z drugim. Ali vsak, se mu je zdelo, da se guglje in škriplje. Servieta mu je padala na tla in gonil je Viktorčka, da jo je pobiral. Drugekrat serviete niti razgrnil ni.

Smrekarica je parkrat vprašala, če misli prodati voli, ker se je oglasil mesar, če bi izorali praho tudi na korenjišču.

„Naredi, kar hočeš,“ je zamahaval z roko. „Kaj me briga! Moram res za vsak prazen nič skrbeti sam? Viktor, poberi!“

Kakor bi nalašč izpuščal servieto na tla. Šele po večerji je vprašal naglo, kakor bi se ne bil prej domislil:

„Kaj je z Aleno? Zakaj je ni večerjat?“

„Toži, da jo boli glava. Oprostila se je. Je bila res bleđa.“

„Glava, glava! Od česa neki? Gosposka bolezen! Ko bi le en dan nosila moje skrbi, bi ji glava počila!“

„Morda je preoster zrak, ker ga še ni vajena.“